

En vise om våren

Chr Winther
(1796-1876)

J.C.Gebauer
(1808-1884)

Andante
Lille kor p

Sopran - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom-fru vår vil kom - me; den søvn som hun i
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig nær-mer den for -

Alt - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom-fru vår vil kom - me; den søvn som hun i
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig nær-mer den for -

Bas - lille kor

1. Nu lak-ker det af ti - den småt, da jom-fru vår vil kom - me; den søvn som hun i
ca - mi - sol, mens li - stig i det sam - me sig nær-mer den for -

7

S. lk.

nat har få't er sag-tens snar-lig om-me. Ej - a ej
lib-te sol i ful-de fyr og flam-me Ej - a ej

A. lk.

nat har få't er sag-tens snar-lig om-me. Ej - a ej
lib-te sol i ful-de fyr og flam-me Ej - a ej

B. lk.

nat har få't er sag-tens snar-lig om-me.
lib-te sol i ful-de fyr og flam-me

Stort kor mf

S. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og

A. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og

B. sk.

1.-10. Ej - a hvor skønt! snart lø - vet er grønt og

6. Et misericordia

14

S. lk. v. 1-9 v. 10
2. Bort kas - ter hun sin

A. lk. v. 1-9 v. 10
2. Bort kas - ter hun sin

B. lk. v. 1-9 v. 10
2. Bort kas - ter hun sin

S. sk. v. 1-9 v. 10
fug - len vil kvid - re så kønt kvid - re så kønt

A. sk. v. 1-9 v. 10
fug - len vil kvid - re så kønt kvid - re så kønt

B. sk. v. 1-9 v. 10
fug - len vil kvid - re så kønt kvid - re så kønt

3. Så tager hun sit styrtebad
i luftens friske strømme,
lig lette skyer skilles ad
de mørke nattedrømme.

6. Og vil hun bruge ham til spejl,
da er han så fornøjet,
skønt stundom – det slår aldrig fejl -
han tårer får i øjet.

9. Kaninen morer sig i krat,
græshoppen lystigt vipper,
mildt stjernen i den klare nat
med sine øjne glipper.

4. Og når hun så er toet og tørt,
den ranke mø sig klæder
i silkesærk og fløjelskørt,
og stadselig fremtræder.

7. Men alt, hvad der har kraft og liv,
sig glæder ved partiet;
der findes ej en sjæl så stiv,
der finder noget i'et.

10. Sig glæder selv, skønt gammelklog,
den blege, syge måne,
alverdens hjerte sukker, og
poeterne – de dåne.

5. Men solen med et rundt gesigt
bag efter hende render;
han tror nu ret, det er hans pligt
at være hendes tjener.

8. Nej, gøgen ler til finkens slag,
og storken halsen bøjer,
og sommerfuglen for og bag
gør tusind pæne løjer!